

Muhannet 8

– Arzeni · 02 Ağustos 2012

Söğüt dallarının esintisi iyice artmıştı.Püfür püfür esiyor muhatabını adeta cezb ediyordu.Konuşma uzadıkça Kadir'in merakı ve hayreti iki kat artıyordu. Gözlerinde ki korku ve kin farklı boyutlara kaymıştı. "Kim veya kimler ne istemişlerdi kendisinden? O vakte kadar kimseye kötülüğü dokunmamış,düşmanı olmamıştı hiç" Savruk yüreğinin burukluğuyla nasırlı ellerini kafasına götürdü.Taşımakta zorladığı bedenini iyice bıraktı,oturduğu yıkık duvar taşlarına doğru kaydı. "Allah'ım nedir bu olanlar? Kim onlar kimmm?" Birden ayağa kalktı.Sıkılmış yumruklarını yukarı kaldırdı.Sonra,Sarı Celil'in aniden yakasına yapıştı.Titriyor ve Celil'i olanca gücüyle silkeliyordu;"Celil, söyle bana kim onlar? Benden ne istediler? Daha önceden niye söylemedin bunları ha niye?" Yakasında al aşağı silkelenen Celil, ani gelişen bu harekete karşılık vermedi.Kadir'in titremesi geçince yavaşça ellerini indirdi."Haklısın Kadir! Kim olsa senin yerinde aynı tepkiyi verir.Lakin,müsaade et anlatayım olur mu*"Gözleri kan çanağına dönmüş olan Kadir,ses vermeden kafasını "Tamam" anlamında öne doğru eğdi.Kadir'in sakinleşmesi Celi'i rahatlattı." O gün, kavgadan sonra sen çekip gittin.Daha sonra o üç kişi Selim'e doğru yürüdüler.Ortada duran ve uzun boylu olanı Selim'e seslendi.Kavgadan yaka paça yırtık vaziyette çıkmış olan Selim,tanımadığı bu sese doğru baktı.Sonra,o üç kişi iyice ilerlediler.Diğer iki kişi Selim'in kollarından tuttular.Kel olan belinden çıkardığı bıçağı olanca gücüyle Selim'e saplamaya başladı.Neye uğradığını şaşırان Selim bağırmaya çalıştı ama nafiye.Diğer iki kişi hem ellerini hem ağzını kapattılar.Selim olduğu yere yığıldı.Gözlerime inanamadım.Nutkum tutuldu.Nefesim kesildi.Olduğum yere yığılıp kaldım."Kadir, anlatılanları can kulağıyla nefessiz dinliyordu.Celil,gevezedir,lüzumsuzdur ama ilk defa bu kadar içten ve yaşayarak konuşuyordu.Bu, asla hikaye olamazdı.Celil, bu kadar hikayeyi peş peşe dizemezdi.Heyecan ve korkulu ifadelerle "Eee " dedi Kadir..."E'si... adamlar etrafı kolaçan ettiler.Söğüdün arkasından beni nasıl farkettiler anlamadım.Birden bana doğru koşmaya başladılar.Ben de korkudan eve girdim.Kapıyı arkadan kitledim.İki dakika sonra, adamlar kapıya dayandı.Belli ki beni tanıyorlar ki,konuşan kişi; Celi, senin ve ailenin yaşamayı istiyorsan bu olayı unutacaksın.Yoksa başına gelenleri tahmin bile edemezsin.Rüyada mıydım neydim? Kimdi bu adamlar? Allah'ım diyordum.Korkudan tir tir titriyordum.Kapıyı açmamı söylediler.Açtım.Bana epeyce para verdiler.Susmamı, sadece susmamı söylediler."

Kadir, iyice bitmiş vaziyette dinliyor dinliyordu.Arda bir yerden çakıl taşı alıp ileri doğru atıyordu.Elinde ki son taşı atıp tekrar ayağı fırladı.Bağırmaya başladı;"Sen de sustun değil mi Celil,sustuuun değil mi?" ***Hülya, iyice sabırsızlanmaya başladı.Başında ki yemeniyi düzelitti.Camdan tekrar dışarı baktı."Kadir bu kadar gecikmezdi kesin bir şeyler oldu" dedi kendi kendine...Gidip bakmalıydı.Arayıp bulmalıydı.Yoksa,"Kadir,Kadir!" diyerek dışarı doğru fırladı.Komşular pencerelere çıkıp; " Neler oluyor?" diye etrafa baktılar. Hülya,bir eliyle yemenisini topluyor,bir yandan koşuyordu.***Şadiye,Hamdi'nin niyetini anlamıştı.Eşkivalığa çıkmadan önce sırnaşır,istediğini alır ve giderdi.Her gidişinde Şadiye'ye bir beşi birlik verirdi.Son işinde yaptıkları baskında epey ziynet toplamışlar.Kumandan Bahri ve askerleri son anda ellerinden kaçırmış onları.Hatta Hamdi'nin sağ kolu Kemal, omuzundan yaralanmıştı. Olayın

üzerinden iki hafta geçmiş, etraf durulmuş,işler rayına oturmuştu Hamdi'ye göre...Şimdi eylem zamanıydı.